

lice, dospěl k právnímu názoru, že mezi stranami nedošlo k hotové kupní smlouvě proto, že nebylo mezi nimi o depuračním závazku vůbec jednáno. S tímto právním názorem nelze však v této jeho všeobecnosti souhlasiti, záležitosti na okolnostech případu, lze-li z mlčení stran v tom směru souditi na nesrovnalou vůli jejich co do výše kupní ceny, která musí býti dle ustanovení § 1054 obč. zák. určitou, má-li jako podstatný kus kupní smlouvy konsensuální míti závaznou platnost (§ 869 obč. zák.).

V zásadě nevadí, nebylo-li jednáno o převzetí neb depurací knihovních dluhů. Vážnou-li na nemovitosti dluhy indebite, bude se jednati jen o povinnost prodatele ku depuraci, která jako vedlejší úmluva nebude míti rozhodného vlivu na kupní cenu a tím na smlouvu samu. Je-li však existence knihovních dluhů prokázána neb alespoň tvrzena a není-li o převzetí dluhů ničeho mezi stranami umluveno, platí zákonný předpis § 443, pokud se týče poslední věty § 928 obč. zák., jež ochrání knihovní věřitele. Ani v tomto případě není tím platnost kupní smlouvy mezi stranami nikterak dotčena. Nebezpečí z nedostatku této vedlejší úmluvy jest pouze na straně kupitele, který s nemovitostí převzal i knihovní břemena i dluhy. Nepřísluší však prodateli, kterému z toho opomenutí nehrozí žádné nebezpečí, žádná majetková újma, aby směl z tohoto nedostatku namítati neplatnost kupní smlouvy samé, jsou-li zde jinak podstatné její náležitosti co do předmětu a určitosti kupní ceny.

Rozhodnutí nejv. soudu z 14. června 1923 č. j. Rv I 634/22—I.

Dr. Strass.

### *Význam určité výpovědi služebního poměru pro jeho zrušení. (K §§ 486 č. 2, 503 č. 2 c. sd. ř.)*

Okresní soud v M. žalobu ve sporu A proti B o vyklizení bytu vyřídil zamítnutím žalobní prosby. Odvolací soud v P. rozsudek změnil a žalobní žádosti vyhověl. Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších stolic a uložil soudu první stolice, aby dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody: Bylo žalováno, že služební poměr žalovaného u žalobce rozvázán byl výpovědí dne 1. února 1922.

Soud první stolice zjistil, že se tak stalo výpovědí danou žalobcem žalovanému dne 20. ledna 1922 slovy »od 1. února si něco hledejte«, tedy výpovědí kratší 14 dnů.

Naproti tomu tvrdil žalobce, že dal k 1. únoru 1922 žalovanému výpověď 14denní, tedy před 20. lednem 1922 a o tom nabídl důkaz výsledkem stran.

Odvolací soud prohlásiv, že je nerozhodno, byla-li nebo nebyla dána výpověď 20. ledna 1922, od zjištění první stolice se potud uchýlil, že mu je jedině rozhodno, že v obou případech do dne podání žaloby t. j. 13. března 1922 uplynulo více než 14 dní a že tím více to lze říci, měří-li se to do dne vydání rozsudku první stolice t. j. do 10. října 1922.

Odvolací soud má tedy zjištěno, že některého dne v lednu 1922 dána byla žalobcem žalovanému 14denní výpověď.

Tím se stal jeho rozsudek neúplným, neboť žalobce jedině z výpovědi dané k 1. únoru 1922 a z jiné — byly-li vůbec dány — která byla po 1. únoru 1922 dospělou, vůbec nežaloval, ale také to vůbec netvrdil, nýbrž nabízel důkaz výsledkem stran o tom, že dal 4nedělní nebo 14denní výpověď v lednu 1922, ale před 1. únorem 1922.

O této výpovědi neprovedly nižší soudy důkazu a to je arci dále uplatněným dovolacím důvodem č. 2 § 503 c. ř. sd., jehož sice žalovaný v dovolání číselně neuvádí, ale jenž jest z obsahu dovolání zřetelně rozeznatelný.

Důležitá je při tom obrana žalovaného, že výpovědi soudem první stolice zjištěné, totiž dne 20. ledna 1922, jako nezákonné (kratší než 14denní) nepřijal, což soud první stolice právem hodnotil, poněvadž to bylo skutkovým základem jeho právního názoru, že touto výpovědí služební poměr zrušen nebyl.

Bylo tedy dovolání vyhověti a dle § 510 I c. sd. ř. spornou věc k rozhodnutí nezralou soudu první stolice vrátiti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně, z 20. února 1923 čj. Rv I 174/23.

Dr. Jos. Beutl.

---

*Žalobě o zmatečnost dle § 529 č. 2 c. ř. s. nepřekáží co do včasnosti její okolnost, že žalovaná strana v původním sporu namítala nedostatek volného, vážného a určitého svolení ke smlouvě.*

Vrchní zemský soud zamítl žalobu o obnovu a zmatečnost proto, že žalobce nově uplatňovanou skutečnost o své domnělé nepřítetnosti již v původním sporu mohl uplatňovati a částečně již uplatňoval.

Nejvyšší soud zrušil oba nižší rozsudky a nařídil doplnění. Důvody: Žaloba je podle konečného svého návrhu pouze žalobou pro zmatečnost po rozumu § 529 odst. 2 c. ř. s., poněvadž o povolení obnovy vůbec nežádá, nýbrž jen o zrušení rozsudků tří stolic a prohlášení řízení za zmatečné.